

[Arentoft]

hurtigt skiftende forhold og omstændigheder – bl. a. som følge af hensyntagen til vore NATO-partnere – må hemmeligholdes i vidt omfang, endog over for 179 folketingsmedlemmer.«

Jeg vil imødesee forsvarsministerens kommentarer hertil med stor forventning.

Jeg glæder mig til, vi forhåbentlig inden længe skal i gang i forsvarsudvalget med at fastlægge den danske forsvarspolitik fra 1. april 1981 og se, om vi kan blive en række partier, der kan blive enige om, at folketinget fastsætter de opgaver, som ønskes løst, og de midler, som stilles til rådighed for forsvaret, hvorefter det pålægges forsvarsministeren og forsvaret at skaffe det danske samfund det bedst mulige forsvar for disse penge.

I Aarhuus Stiftstidende den 14. december 1978 blev fremskridtspartiets ændringsforslag naturligvis kritiseret kraftigt, bl. a. med den motivering, at så havde folketinget ingen kontrolmuligheder. Selvfølgelig har folketinget det. Ved enhver finanslovs fremsættelse er der også regnskabstal fra året før.

Som forsvarsministeren omtalte i sit indlæg, nedsatte han den 3. november 1977 ifølge kundgørelse fra forsvaret B 20/1977 en projektledelse vedrørende langtidspanlægningen i forsvaret. Den består af departementschefen i forsvarsministeriet, som tillige er formand, chefen for forsvarsstaben, chefen for forsvarets operative styrker og chefen for hjemmeværnet. Denne projektledelse, der naturligvis konsulterer repræsentanter for myndigheder i og uden for forsvaret, skal bl. a. udarbejde et oplæg, som skal danne grundlag for forsvarsudvalgets videre arbejde med at nå frem til en forsvarsordning efter 1. april 1981.

Der har, så vidt jeg ved, været nogen kritik af, at de tre militærpersoner i projektledelsen alle er generaler i hæren. Jeg mener, at denne kritik er uberettiget. Disse officerer er tre værnsofficerer, og de kunne faktisk alle tre have været enten søofficerer eller flyverofficerer. Det er stillinger, der går på skift.

Jeg husker endnu tydeligt arbejdet i forsvarsudvalget med den første videreførelse af forsvarsordningen fra 1973. Som oplæg havde vi forsvarschefsskitsen af 1975, og i udvalget gik jeg gennem den omhyggeligt i januar 1976 i en række vældig gode samråd med daværende forsvarsminister Orla Møller og daværende forsvarschef O. Blixenkrone-

Møller. Men efter nogle måneders arbejde holdt det pludselig op, og de videre forhandlinger fandt sted bag lukkede døre i det såkaldte 8 mands udvalg, der omfattede to fra hvert af partierne socialdemokratiet, venstre, konservative og radikale venstre. Senere blev det udvidet til et 12 mands udvalg, idet kristeligt folkeparti og CD kom til.

Fremskridtspartiet blev konsekvent holdt udenfor på trods af vore positive tilkendegivelser. I den forbindelse vil jeg dog gerne erindre om, at centrum-demokraterne gjorde et stort arbejde for at få fremskridtspartiet inddraget i arbejdet, men som bekendt lykkedes det ikke. Alligevel stemte fremskridtspartiets 26 medlemmer, der alle var til stede under afstemningen i salen, ja til forsvarsordningens videreførelse den 25. marts 1977.

Med henblik på det forestående arbejde og for at undgå misforståelser vil jeg derfor stille forsvarsministeren tre konkrete spørgsmål. Det første er allerede besvaret, nemlig: hvornår påregner forsvarsministeren at projektledelsen kan forelægge sit oplæg, så forsvarsudvalget kan gå i gang? I sit indlæg her i dag sagde forsvarsministeren: efteråret 1979.

Det næste spørgsmål, jeg gerne vil stille, er: vil arbejdet med nyordningen fra 1981 komme til at foregå i forsvarsudvalget eller bag lukkede døre med fremskridtspartiet holdt udenfor?

Det tredje spørgsmål lyder: vil forsvarsministeren forklare, om der i dag eksisterer et 8 mands udvalg, et 10 mands udvalg eller et 12 mands udvalg? Der foreligger jo en aftale, men så vidt jeg ved, stemte det radikale venstre imod forsvarsordningens videreførelse, og jeg ved ikke, om de er med i det, og om der eksisterer et 8, 10 eller 12 mands udvalg.

Det er naturligvis i en forespørgselsdebat som denne ikke muligt at berøre alle de områder, som sorterer under forsvaret, alene på grund af den omstændighed, at forsvarspolitik jo er snævert knyttet sammen med udenrigspolitik. Vi kan ikke flytte Danmark, og alle er vel klar over, at vor beliggenhed lige mellem Warszawapagten og NATO med vore vigtige gennemsejlingsstræder er en udsat stilling. Derfor må vi heller ikke lukke øjnene for realiteterne og blot spille rollen som et puslingland, der hygger sig i smug, mens hele verden brænder om vor vugge, for at citere lidt frit fra en af vore fædrelandssange.